

Siene
Swanfordského
opátstva

JULIE
KLASSENOVÁ

*S*iene
wanfordského
opátstva

*S*iene
wanfordského
opátstva

JULIE
KLASSENOVÁ

Copyright © 2021 by Julie Klassen

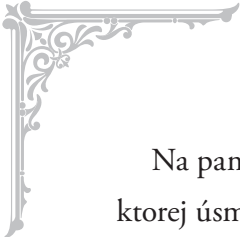
Originally published in English under the title
Shadows of Swanford Abbey
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Citáty z Biblie sú preložené podľa
ekumenického prekladu na www.mojabiblia.sk.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho
písomného povolenia vydavateľa nesmie byť
žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená
do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná
v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom
– napríklad elektronicky, kopírovaním,
nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie
recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2023
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-091-9

Na pamiatku Katy Bantonovej,
ktorej úsmevy, modlitby a priateľstvo
rozžarovali svet

1986 – 2020

V tej časti opátstva, kde bývate,
nepochybne straší.

Jane Austenová, *Opátstvo Northanger*

GENTLEMEN'S HOTEL
na King-Street, Saint James's Square
ponúka na prenájom izby pre všetkých aristokratov,
džentlmenov, cudzincov a iných mužov,
ktorí sa môžu ubytovať vo vznešených podmienkach
na jednu noc alebo na tak dlho, ako budú potrebovať.

Londýnska reklama z 18. storočia

Veľký večierok v hoteli sa postaral
o nečakanú a nepokojnú udalosť.

Jane Austenová, *Láska slečny Elliotovej*

Boh nám totiž nedal ducha nesmelosti,
ale Ducha sily, lásky a rozvahy.

Druhý list Timotejovi 1, 7

I

MAREC 1820
WORCESTERSHIRE, ANGLICKO

Slečna Rebecca Laneová sa pri myšlienke, že sa do Swanfordu vracia po viac ako roku, striasla, hoci jej srdce v skutočnosti odtiaľ nikdy neodišlo.

Vo vnútri nadhadzujúceho sa poštového dostavníka sa modlila: Prosím, nedopuť, aby pred mojím príchodom vyviedol niečo nerozumné.

V myšli sa jej rozozvučali riadky z posledného listu, ktorý jej poslala ich domáca.

*Správanie Vášho brata je čoraz znepokojivejšie.
Obávam sa toho, čo by mohol urobiť.*

Už som dlhšie nemohla s čistým svedomím s týmto listom otáľať. Kiežby som nebola čakala tak dlho.

Rebeccu opäť zachvátila hrôza, rovnako ako keď si tie slová prečítala po prvý raz. Vyhrážal sa John, že ublíži sebe alebo niekomu inému? Alebo čo sa...?

Rebecca si vzdychla a oprela si spánok, v ktorom jej pulzovalo, o hladké chladné okno dostavníka. Za ním sa v marcovej hmle vlnil vidiecky kraj, na poliach sa ako bodky črtali biele ovce a malé jahniatka.

Onedlho sa nad vrcholcami stromov zjavila veža Kostola Všetkých svätých a takisto vysoké komíny Wickworthu.

Rebecca rukou ukázala na dedinu. „To je Swanford.“

Slúžka vedľa nej zaspala, no lady Fitzhowardová, pre ktorú pracovala, sa pozrela tým smerom.

„Ach, áno.“ Staršia žena jej venovala pohľad. „Tešíte sa, že ste doma?“

Rebecca sa zmohla na úsmev, ktorý sa od nej očakával, a prikývla, hoci nasilu. *Kde je domov?* pomyslela si sama pre seba.

Keď jej rodičia zomreli, vikárstvo, ktoré vlastne aj tak nikdy nebolo skutočne ich, prevzal nový vikár s rodinou. Hájovňa, v ktorej žil jej brat, bola súčasťou majetku rodiny Wilfordovcov. Až na krátku návštevu počas predminulých Vianoc strávila predošlé dva roky života s kuframi a škatuľami v hostincoch alebo hoteloch ako dámska spoločníčka. Možnože by sa časom mohla naučiť byť ako lady Fitzhowardová a namiesto túžby po domove si užívať nekonečné cestovanie. Zatiaľ sa jej to však nepodarilo.

Dostavník zišiel z hlavnej cesty a pokračoval popri gazdovstvách, chalupách a dedine. Za ňou sa za oparom zahalenej zeme dvíhalo Swanfordské opátstvo ako starodávny náhrobný kameň.

Skôr než by v nej mohol pohľad na staré opátstvo, ktoré prestavali na hotel, vyvolať zvyčajnú úzkosť, dostavník s rachotom prešiel popod oblúk a vošiel na priľahlé nádvorie pre kočiare.

Zjavil sa hotelový vrátnik, aby im pomohol vystúpiť. Slečna Jolyová, komorná, sa prebrala a zostúpila ako prvá, aby vydala príkazy, čo treba urobiť s batožinou. Lady Fitzhowardová zišla po schodíkoch po nej, pričom sa z celej sily opierala o vrátnikovu ruku, až kým paličkou nedosiahla zem.

Rebecca šla hneď za ňou. „Smiem si nechať svoj kufor u vás?“ spýtala sa.

Zdalo sa, že komornú táto žiadosť nepotešila, no lady Fitzhowardová súhlasila.

„Áno, samozrejme. Jolyová vám ho vybalí.“

Na nádvorie dokričkal starý muž v hrubom pracovnom odevu a s rýľom v ruke. Zastal a vyblednuté modré oči uprel na lady Fitzhowardovú.

„Fajnová kvetinka...“ zašomral.

Vrátnik ho mávnutím ruky odohnal preč.

Keď sa vychádzkovým krokom pobral ďalej, lady Fitzhowardová sa otočila na Rebeccu.

„Ak vám týždeň s bratom nebude stačiť, dajte mi vedieť. Keď nebudem tu v hoteli, nechajte mi správu na recepcii. Ako som spomínala, rada by som navštívila pár priateľov, kým som tu.“

Rebecca prikývla. „Samozrejme, ďakujem vám. A znova vám ďakujem aj za to, že ste zmenili svoje plány, aby ste ma mohli sprevádzať.“

Keďže ju vrátnik videl chystať sa na odchod, ponúkol sa, že jej dá pristaviť drožku, ktorú by ju odviezla až do cieľa.

Zdvorilo odmietla. Vzdialenosť, ktorú musela prekonať krížom cez dedinu a cez les k hájovni, predstavovala viac než míľu. No deň bol príjemný a jej kabelka ľahká, takže sa rozhodla, že pôjde pešo.

Z hromady batožiny si vzala príručný kufrík a škatuľu, kývla dvom ženám na rozlúčku a otočila sa. Po pár krokoch jej kufrík oťažiel, no v porovnaní s vinou, ktorú na sebe niesla, to nebolo nič.

Rebecca kráčala hore po Abbey Lane, prešla popri rušnej High Street a pokračovala popri dedinskej zeleni, ktorá po oboch stranách lemovala chalúpkky so strechami zo slamy. Keď došla na All Saints Street, otočila sa doprava a prešla popri spoly drevených domoch, ktoré objímali dláždenú ulicu, až k hostincu U labute a husi, odkiaľ vychádzala ostrá vôňa kyslého piva.

Prešla po moste cez rieku a opustila mestečko. Keby pokračovala popri kostole a vikárstve, bolo by to rýchlejšie, no ešte nebola pripravená čeliť všetkým tým bolestným spomienkam.

Ako kráčala popri rieke smerom k lesu, vzduch preťal detský plač, za ktorým nasledovali užialené vzlyky. Obzrela sa, aby našla maličkú trpiacu bytosť, a pod rozložitými konármi duba letného zbadala stáť štvor- alebo päťročného chlapčeka v dlhých pantalónoch s vysokým pásom, ktorý mal gombičkami pripnutý ku kabátiku. Na malých, chvejúcich sa pleciach sa mu rozprestieral široký nariasený golier košele.

Rebecca zložila svoje veci na zem a ponáhľala sa k nemu.

„Čo je? Čo sa stalo?“

Chlapček s mokrými očami a soplíkom, ktorý mu tiekol z nosa, ukázal hore na strom.

Vysoko nad nimi bol v korune uväznený šarkan. Chvost aj špagát mal zamotané v hrčovitých konároch.

„Ach, zlatičko, aká smola.“ Rebecca sa rozhliadla, či nezbadá niekoho, kto by im pomohol. „Kde bývaš?“

Rukávom si utrel lesklý nos a ukázal za rieku, ktorá bola na tomto úseku úzka, k zadnej časti vikárstva.

„A si tu sám?“

Potriasol hlavou a znova začal vzlykať.

Vtom sa zjavilo dievčatko, ktoré bolo o pár rokov staršie než on, a nieslo dlhý papek.

„Tíško, Colin, veď už nie si bábätko. Pokúsim sa dostať ho dolu.“

Keď zbadalo Rebeccu, zaváhalo a potom sa dalo do vysvetľovania: „Toho šarkana dostal spolu s prvými nohavicami* na narodeniny. Mala som ísť s ním, aby si ho mohol púšťať, no oprel sa doň victor a nie a nie ustať.“

„Chápem.“ Rebecca si prezrela strom, aby vyhodnotila celú situáciu. „Ja poň pôjdem,“ ponúkla sa. „Ty zostaň tu a dohliadni na svojho brata, dobre?“

Dievča vytreštilo oči a potom sa zadívalo na Rebeccine elegantné cestovné šaty a jej klobúk. „Vy, slečna?“

Rebecca prikývla a odopla si zdobený klobúk – vybrala jej ho lady Fitzhowardová, nie ona sama. Pero by sa mohlo zachytiť medzi konáre. Potom si medzi kolenami uviazala spodničku, aby neodhalila viac, než mala v úmysle.

Znova sa rozhliadla a bola rada, že okrem týchto dvoch detí tu niet nikoho, kto by bol svedkom jej správania nehodného dámy.

Pod neďalekým stromom zbadala zlomené koleso voza, a tak ho prikotúľala ku kmeňu a oprela ho oň, čím vznikol akýsi stupienok. Najnižší konár rástol takmer v jednej línii so zemou, potom sa stáčať hore. Vždy jej pripomínal chobot slona, ktorý trúbi – presne ako to videla v Astley's Amphitheatre. Vetva bola príliš vysoko, aby na ňu dočiahli deti, no keď si pomohla kolesom, podarilo sa jej zdvihnúť jednu nohu tak, aby sa ňou zaprela presne tam, kde sa konár napájal na kmeň a vytváral s ním písmeno ypsilon. Rukami v rukavičkách sa chytila konára a napoly sa vyšvihla, napoly vytiahla hore. Kôra bola v porovnaní s jej jemnými pančuchami drsná – niet pochyb, že budú zničené.

Keď tam bola, narovнала sa a po konároch začala liezť relatívne ľahko ako po rebríku.

---

* Chlapci kedysi nosili najprv sukne, nohavice dostali v rámci prechodového rituálu (pozn. prekl.).

Deti dole pod ňou zatlieskali a ona sa cítila ako jedna z účinkujúcich v Astley's Amphitheatre.

Rebecca sa výšok nikdy nebála a ako dievča sa s radosťou škriabala po stromoch vrátane tohto a vôbec nedbala na doráňané ruky a kolená. No teraz už bola žena, ktorá vyšla z cviku a nemala najlepšiu kondíciu, a ako liezla hore po mohutnom dube, čoskoro začala sťažka dýchať.

Keď už bola pri šarkanovi, sadla si na vhodnú vetvu a poltopánkou sa zaprela do druhej, aby nabrala rovnováhu. Potom sa pustila do únavnej úlohy, pretože musela rozuzliť chvost aj špagát.

Pozrela sa dole na vyčkávajúce deti. Cez spleť konárov nevidela dievča, no uplakaný chlapček bol priamo pod ňou.

„Dostanete ho odtiaľ?“ spýtal sa jej. „Dostanete?“

Zrazu mala pocit, že je v tuneli, a pochytil ju zvláštny závrat.

Celá scéna a takisto úpenlivá prosba jej boli príliš známe a ich ozvena ju preniesla o celé roky dozadu, keď sa v podobnej situácii dívala na uszleného Johna, ktorý stál pod ňou, hoci vtedy mal o pár rokov viac než tento chlapček.

„Smiem?“ prosíkal. „Smiem? Len tento jeden raz.“

Chcel vyliezť na strom spolu s ňou. Prosil ju o to. Jej rodičia jej dali za úlohu, aby na svojho malého brata dohliadla – aby bol s ňou v bezpečí. Vedela, že John bol príliš malý a takisto príliš nevypočítateľný. No toľko žobronil a fňukal, až sa nakoniec poddala a myslela si, že ak bude pri nej dosť blízko, všetko bude v poriadku. Pomohla mu na najnižší konár, z ktorého začal liezť hore. Ignoroval jej varovné slová a úpenlivé prosby, aby na ňu počkal a aby neliezol príliš vysoko.

S tlúčúcim srdcom sa ponáhľala za ním, no skôr než by naňho mohla dosiahnuť, šmykol sa a spadol na tvrdú zem, kde zostal ležať ako mŕtvy...

„Ste v poriadku, slečna?“ zavolalo na ňu dievča a rozohňalo temný mrak, ktorý jej zahalil myseľ.

„Hm, áno. Len to chvíľu potrvá.“

Zanedlho Rebecca spustila šarkana, ktorého napokon oslobodila, dole do rúk, ktoré sa k nej nedočkavo vystierali, a potom za ním zhodila aj špagát.

Opatrne zliezla, a keď konečne sedela na najnižšom konári, chystala sa zoskočiť na zem. Teraz sa jej z akéhosi dôvodu zdalo, že je vyššie.

Nadýchla sa, aby sa upokojila, zoskočila a tackavo dopadla na zem. Keď sa dvíhala na nohy, zbadala na svojich šatách škvrnu od trávy, a v duchu zastonala. Lady Fitzhowardová má pozorované oči. Načiahla sa dole a úplne zbytočne po fľaku pobúchala rukou. Hádám sa Rose podarí odstrániť ho.

Chlapec ju objal okolo kolien, a tak k zeleno-hnedej šmuhe pridal aj svoj soplík.

Dievča sa jej mierne uklonilo. „Ďakujeme vám, slečna...? Smiem sa opýtať, ako sa voláte?“

„Som slečna Laneová a rado sa stalo.“ Rebecca si pozbierala svoje veci a narovнала sa. „Smiem vám poradiť, aby ste si na najbližšie dobrodružstvo so šarkanom vybrali radšej nejaký trávnik v okolí?“

Obe deti s nesmelým úsmevom prikývli a zakývali jej na cestu.

Keď prišla k najbližšiemu mostu pre chodcov, znova prekročila rieku a pokračovala cez Fowlerov les až k chate, ktorá stála za ním. Budova so slamenou strechou patrila kedysi správcovi lesov, no Wilfordovci v súčasnosti zamestnávali len jedného hájnika a chatu prenechali za veľmi výhodných podmienok Johnovi s Rebeccou. S bratom tam žila niekoľko rokov, až kým ju napätá situácia s financiami i bratom neprinútila, aby si začala hľadať miesto ako spoločníčka.

Zaklopala a pri dverách sa zjavila Rose Wattsová, staršia kuchárka a gazdiná v jednom, ktorej milované a povádnuté črty sa pri pohľade na Rebeccu okamžite roztiahli do úsmevu.

„Slečna Rebecca! Aké milé prekvapenie! Vďaka ti, Bože!“

Rebeccou preletel tiež pochybností. „Je to prekvapenie, Rose? Písala som Johnovi a žiadala som ho, aby vám dal vedieť, že prídem. Možno môj list ešte nedostal.“

Žena zaletela pohľadom ku košíku na nízkej skrinke, v ktorej sa kopili noviny a korešpondencia. „Alebo je ešte stále v tejto hromade.“ Rose sa pozrela opäť na ňu. „Dostali ste môj list?“

„Áno, preto som tu. Je John doma?“

„Pravdaže. Vždy je doma.“

Rebecca prebehla pohľadom z jedálne do obývacej izby, no obe boli prázdne.

Rose si vzdychla. „Je vo svojej izbe. Pravdepodobne ešte stále spí.“

„Spí? Veď sú tri hodiny popoludní!“

Gazdinej sa na vráskavej tvári zjavil zvláštny výraz a zamračila sa spôsobom, ktorý vyjadroval čiastočne ospravedlnenie, čiastočne dlhotrvajúce utrpenie. „Je to tak, ako som vám povedala. Celé hodiny je hore, pochoduje sem a tam a šomre si popod nos, potom celý deň prespí. A keď sa s ním snažím o tom porozprávať, nesmierne sa rozčúli.“

Rebecca prešla k dverám bratovej spálne a zaklopala.

„John? To som ja, Rebecca. Som doma.“

Žiadna odpoveď. Zložila si klobúk i rukavice a skúsila to znova. Stále bez odpovede.

Aby sa zbavila narastajúcich obáv, prešla dolu chodbou k hostovskej izbe, kde zvyčajne spávala, aby si odložila kufír. Otvorila dvere a ostala ako omráčená. Celá izba bola hore nohami. Medzi dverami a posteľou bol bez ladu a skladu položený stolík, na ktorom sa všíla kopa zväzkov papiera – rovnako to vyzeralo aj na posteli. Krížom cez izbu bol natiahnutý povrázok, z ktorého viseli hárky papiera. Nočný stolík a komoda so zásuvkami boli zahádzané príručkami, kalamármí,

obhorenými sviečkami, kávovými šálkami, taniermi, kôpkami oblečenia a bola tam dokonca Johnova viola, na ktorej, pokiaľ vedela, nehral celé roky.

Rose zastala za ňou na prahu dverí. „Mrzí ma to, slečna Rebecca. Túto miestnosť zabral ako svoju pracovňu a skladisko harabúrd. Keby som bola vedela, že sa chystáte prísť, bola by som ho požiadala, aby to tu upratal – alebo by som to bola urobila ja sama. Čo si len o mne musíte myslieť! No na svoju obranu musím povedať, že John ma zamestnal prepisovaním jeho najnovšieho rukopisu.“

„Chápem.“

Rebecca rukou ukázala na strany, ktoré viseli na špagáte. „Prečo sú tu?“

„Myslím, že na ne niečo vylial a teraz ich tu suší.“

„Rozumiem. Dnes budem... ehm, spať na pohovke a zajtra to tu dáme do poriadku.“

„Dobre. Poďte so mnou do kuchyne. Musím vám ešte niečo povedať.“

Rebecca si s Rose sadla za poškriabaný drevený stôl, aby si dali šálku čaju.

„Zistila som,“ začala staršia žena, „že odkedy som vám napísala, jeden konkrétny spisovateľ, a vy uhádnete, koho mám na mysli, napísal do hotela Swanfordské opátstvo, aby si tam zarezervoval izbu. Počula som to priamo od Cassie Somertonovej – pracuje tam ako gazdiná. Prišiel včera večer a po dedine sa to rýchlo šíri. Mám strach z toho, čo by John mohol urobiť.“

Rebecca prikývla a zaliala ju ďalšia vlna strachu. Prečo bol ten muž v Swanforde?

Ako dopíjali čaj, objavil sa správca majetku Wilfordovcov a Rebecca sa opäť pokúsila zobudiť svojho brata.

„John?“ sykla spoza zatvorených dverí. „Prišiel pán Jones kvôli nájomnému. John?“

Vo vstupnej chodbe muž so stoickým pokojom prestúpil z nohy na nohu. „To je v poriadku, slečna. Nechcem pokaziť váš príchod domov. Vrátim sa inokedy.“

„Ďakujem vám, pán Jones,“ odpovedala mu Rebecca s tvárou červenou od hanby. „Ospravedlňujem sa za nepríjemnosti.“

Neskôr, keď Rose začala na stôl prestierať taniere s jedlom, to Rebecca skúsila znova. „John? Večera je takmer hotová. Prosím, pridaj sa k nám.“

Žiadna odpoveď. Pritlačila si čelo o tvrdé drevo a ozvala sa žalostivým hlasom: „John? Odpovedz mi. Začínam si o teba robiť starosti.“

Napokon sa vrátila do kuchyne. „Máte od tej izby kľúč, však?“ spýtala sa.

Rose prikývla a nalievala omáčku do omáčnika. „Raz, keď mi neodpovedal, som ho použila, no rozzúrila sa a varoval ma, aby som to už nikdy viac neurobila.“

Rebecca nadvihla bradu. „No *mňa* nevaroval.“

Rose vybrala zo zväzku kľúč, ustarostene stiahla obočie, okolo ktorého sa jej vytvorili vrásky, a podala jej ho. Rebecca jej to nemala za zlé. Aj ju trápili obavy. Obavy, že jej brat si mohol nejako ublížiť.

Rebecca rázne prešla k jeho dverám, zhlboka sa nadýchla a strčila kľúč do zámky. Potom rozhodne otvorila dvere, až pán-ty zaškrípali.

Ležal si tam so zatvorenými očami, napoly vyzlečený a strapatý, medzi dokrkvanými prikrývkami, pokrčenými papiermi, šálkami, prázdnyimi fľašami whisky, menšími, podozrivo vyzera-rajúcimi hnedými fľaštičkami a taniermi s nedojedeným jedlom. Vzduch bol nasiaknutý sladkastým pachom potu a poka-zeného mäsa.

Zvraštala nos. „John?“

Žiadna reakcia. Srdce sa jej silno roztlklo.

„John!“ zopakovala ostro, prebrodila sa cez tú spúšť až k posteli a potriasla ho za plece.

Zatrepotal viečkami a otvoril oči.

„Čo je?“ Na zmätenej tvári sa mu zračila nevôľa. „Becky? Prečo si tu? Nechaj ma na pokoji.“

Čo to s tebou je? chcelo sa jej kričať, no kvôli hrči v krku nemohla. Vedela, čo s ním je – aspoň do určitej miery. Po tom páde zo stromu už nikdy nebol úplne v poriadku. Zranenie hlavy, ktoré vtedy utrpel, spôsobilo, že bol zmätený, letargický a náladový. Tento stav sa počas uplynulých rokov zhoršoval a vyústil do hlbokkej depresie a nestriedneho pitia.

A príčina?

Tú poznala príliš dobre.

Frederick Wilford sa rozhliadal po prijímacom salóne sídla a zrakom zaletel aj do haly, ktorá bola za ním. Všade kam sa pozrel, boli zrkadlá, nábytok a mĺkve hodiny pozakrývané ochrannými bielymi plachtami – už celé dva roky.

Vari sa mi nikdy nepodarí nechať všetku minulosť minulosťou? spýtal sa sám seba. *Odpustiť jej... a sebe?*

Zdalo sa, že údery kladivom, ktoré sa ozývali z poschodia, mu búšia priamo v hlave. Pošúchal si pulzujúce spánky, no bez želaného účinku.

Zrazu sa rozleteli vchodové dvere, pretože nejaký návštevník sa neunúval zaklopať.

„Freddy? Som tu!“

Frederick prešiel do haly, aby privítal svojho mladšieho brata, ktorý žil v Londýne, no každý rok chodil dvakrát na návštevu – na Vianoce a na Frederickove narodeniny.

Thomas, elegantný blondiak, si zložil tašku k nohám a podal svoj zvrchník lokajovi, ktorý sa tam znenazdania objavil.

Frederick sa pozrel za brata, pretože očakával, že uvidí jeho komorníka. „Tvoj sluha nie je s tebou?“

„Nie. Zanevrel na mňa a oženil sa, chudáčisko pochabý.“ Potom sa jeho brat rozhlíadal a doširoka roztvoril oči. „Stále tu máš všetko pozakryvané? Freddy, úprimne, toto miesto vyzerá ako mauzóleum.“

„Aj ja ti prajem dobrý deň, Tom. Vitaj doma.“

Thomas potriasol hlavou. „Wickworth mojím domovom nie je už celé roky, vďaka bohu. Kto by tu chcel žiť? Duchovia? Určite nie živí ľudia.“

„Vieš, prečo je všetko pozakryvané. Renovujeme to tu.“

„Naozaj? Myslel som si, že si s tým po Marininej smrti prestal. Nakoniec, bol to jej nápad nechať to tu všetko zmodernizovať.“

„Úpravy plánované na tomto podlaží som odsunul na neskôr. Chlapi teraz pracujú na poschodí a dokončujú hosťovské izby.“ Rukou ukázal za seba. „Nemôžem tu však navždy nechať ten otvor medzi knižnicou a prijímacím salónikom.“

Jeho bratovi sa zablysko v očiach. „Ako ranu, ktorá sa nie a nie zahojiť?“

Frederick sa zamračil.

„Pozri, ja tu už viac nezostanem,“ oznámil mu Thomas. „Nie, keď tu cítiť výpary z farieb a keď tu všade poletuje prach. Po Vianociach som odtiaľto odchádzal s dusivým kašľom. Zostaňme v opátstve – pre teba to bude ako narodeninový darček a pre nás oboch ako krátke prázdniny. Čo na to hovoríš?“

Nad nimi sa opäť ozvalo búchanie kladivom, takže Fredericka hlava rozbolela ešte viac.

„No tak,“ prehovárал ho Thomas. „Aj tak tam usporadúvaš stretnutie ohľadom zavlažovacieho kanála. A okrem toho, kedy si naposledy strávil pár nocí mimo tohto domu?“

A mimo všetkých spomienok, ktoré sa naň viažu... Frederick dodal v duchu. „Dobre teda. Za predpokladu, že majú voľné izby.“

Thomas sa žiarivo usmial. „Skvelé. Nebudeš to ľutovať. Budeme sa mať výborne.“

Frederick o tom veľmi pochyboval.

Ráno, kým Rebecca ešte spala na pohovke v obývacej miestnosti, sa jej brat vyvalil z izby s hrbou papierov v ruke.

„Je to osud, že si teraz tu, Becky.“

Rebecca sa prebudila a vyľakane si prezerala bratov zanedbaný zovňajšok a horúčkovitý pohľad. „Spal si vôbec?“

Potriasol hlavou, takže mu mastné vlasy padli do čela. „Celú noc som bol hore a premýšľal som, takže som dospel k rozhodnutiu. Ty sa na odovzdanie môjho rukopisu hodíš najlepšie.“

Ovládol ju zmätok. „Čože?“

„Pokúšal som sa ho poslať priamo iným vydavateľom, no všetci ho odmietli. Väčšina si ho ani neprečítala. ‚Zásielka neprebratá!‘ Mám len jednu šancu – ak ho Oliver odporučí *svoju* vydavateľovi.“

Rebecca sa s námahou posadila. „No urobil by to? Vzhľadom na to, akú máte minulosť?“

„Rose spravila druhý rovnopis. Kým ho neodporučí svojmu vydavateľovi, nemusí vedieť, že som ho písal ja. Použijeme pseudonym.“

Rebecca premýšľala nad jeho plánom a cítila, ako sa jej sťahuje obočie. „Bude v hoteli aj pán Edgcombe? Stretla som ho v ten deň, keď sme...“ Vetu však nedokončila, pretože nechcela Johnovi pripomínať tú neradostnú udalosť, a tak namiesto toho povedala: „Možno by som mohla dať rukopis rovno jemu.“

John pokrútil hlavou. „William Edgcombe pred vyše rokom zomrel. Na jeho miesto nastúpil jeho brat Thaddeus a ani on neprijíma nevyžiadané rukopisy.“